

Üks naene, kes peale pool ööd omma last,
kes ühte puhku farjus, olli figutanud, árratas omma meest, kes rahholist meggas, et temma tedda fa nattuke figutakš, útteldes:
„Temma on jo seddasamma jaggo sinno, mis ta minno laps on.” — „Sull’ on ðigus”,
was tas mees, ennast teise külje peale põõrdes;
„Olled fa omma jaggo figutanud, siis lassen minna omma jaggo tedda farjuda!” —

„Xulik hárra! mis te’ teete siin wáljas
pimmedas ulitsa peal, omma maea ees?” kús-sis üks módaminneja ühhe saksa käest, kes wáljaltpoolt omma toa haknast sisse mataš.
— „Ma watan, kas ma koddus ollen,” was-tas hárra. „Ma ollen wist wálja lainud,
fest et mo kambris polle tuld úhti náhha!”